

MEDISCH COMITÉ NEDERLAND VIETNAM

Onze vraag aan u

Al sinds 2005 ondersteunt MCNV support centers voor inclusief onderwijs aan gehandicapte kinderen. Inmiddels zijn er drie, in de provincies Dak Lak, Phu Yen en Cao Bang. Nu begeleiden we de bouw van een vierde centrum, in de provincie Dien Bien. Deze winter vragen wij uw bijdrage voor dit bijzondere project. Gun deze kinderen de juiste begeleiding, op een fijne plek waar ze kunnen spelen en leren.

Wat zou het fijn zijn als u, in Nederland, ons wil helpen de gehandicapte kinderen in Dien Bien Phu de best mogelijke support te geven!

Bij voorbaat dank voor uw (extra) gift!

Onze boodschap:

elk kind kan iets leren!

In dit nummer onder meer:

Verslag van de donateursbijeenkomst

Mijn verhaal van de familie Mettau en van de familie Olivier

De Wegkapitein, column van Tom Fluitsma

MCNV in uw nalatenschap

Nog steeds te bestellen: de kalender 2020

Vietnamese nieuwjaarstaart

Donateurs bijeen in Amsterdam

Alweer drie jaar geleden organiseerde MCNV een bijeenkomst voor donateurs en andere geïnteresseerden bij Roeivereniging Poseidon, vorig jaar was er de grote bijeenkomst ter gelegenheid van het vijftigjarig bestaan in Pakhuis De Zwijger. Hoog tijd om weer samen te komen met een hapje en een drankje, een prachtige documentaire van Peter de Goeje en een projectpresentatie van Dai Nguyen, onze collega uit Centraal Vietnam.

Op zaterdag 23 november kwamen in totaal zo'n 45 donateurs samen bij Roeivereniging Poseidon aan de Amstel in Amsterdam. De middag startte met een gesprek met een kleine groep donateurs, leden van de Club van 50. Als een soort klankbordgroep denken zij met ons mee over de koers van MCNV en geven zij feedback en ideeën over het werven van fondsen, hun visie op wat zij graag willen lezen in de nieuwsbrief, wat ontbreekt en eventueel beter of anders kan. Waardevolle input die door ons zeer gewaardeerd wordt.

En omdat we die dag met velen bijeen waren hebben we van de gelegenheid gebruik gemaakt om redactielid Tom Fluitsma in het zonnetje te zetten. Al twintig jaar is hij een

zeer gewaardeerd lid van de redactie van ons magazine, hij redigeert samen met de andere redactieleden teksten, maar hij schrijft ook mooie artikelen en columns. Met bloemen, een cadeautje en een oorkonde hebben we Tom bedankt voor zijn tomeloze inzet. Tom heeft toegezegd zich ook de komende jaren in te blijven zetten en daar zijn wij zeer blij mee!

Peter de Goeje draagt Vietnam net zo'n warm hart toe als wij met onze donateurs doen. Al in 1973 is hij als natuurkundige lid geworden van het Komitee Wetenschap en Techniek (KWT) voor Vietnam. Inmiddels gepensioneerd, maakte hij een documentaire over de samenwerking tussen natuurkundigen van de UvA en de Universiteit van Hanoi, die al tijdens de Vietnamoorlog begon. In de documentaire komen veel tachtigers aan het woord, maar ook jongere onderzoekers, die de samenwerking momenteel voortzetten.

Peter heeft de documentaire aan de Universiteit van Amsterdam geschonken, maar wij mochten hem deze middag exclusief vertonen.

Dai Nguyen, hoofd van ons kantoor in Dong Ha, is op uitnodiging van de Vrije Universiteit voor drie maanden in Nederland, om te werken aan zijn promotieonderzoek op het gebied van voeding. Hij vertoonde een korte, mooie video over het voedingsproject in Phu Mo in de provincie Phu Yen en legde uit wat de verdere plannen zijn aan de hand van een power pointpresentatie met verhelderende overzichten, grafieken en cijfers.

Het voedingsprogramma in Vietnam en Laos blijft ook de komende jaren belangrijk en wij zullen u regelmatig informeren over de ontwikkelingen in beide landen.

Het was een mooie bijeenkomst met veel informatie, maar ook tijd om bij te praten en elkaar op deze mooie plek te ontmoeten. Fijn dat u er was! ◀

Ton Fluitsma krijgt zijn verdiende oorkonde

Demonstreren voor Vietnam

Voor het eerst van mijn leven hoorde ik van Vietnam, dat toen nog een Franse kolonie was, tijdens het Wereldjeugdfestival in 1947 in Praag. Er zou een grote solidariteitsbijeenkomst zijn van Vietnamezen en Fransen. Op diezelfde dag begon Nederland een 'politieke actie' in Indonesië. Daarom werd de bijeenkomst uitgebreid met de Nederlandse en Indonesische delegaties. In optocht gingen de vier delegaties naar de grootste zaal van Praag en we werden onderweg door duizenden Tsjechen toegejuicht. Ik liep voorop in de voorste rij van de Nederlanders achter de Vietnamezen en vond het geweldig die mensen te zien, die bijna allemaal net zo klein waren als ik. De tengere Vietnamees voor me had moeite met de stok van een spandoek, ik ben hem gaan helpen en samen hebben we het verder gedragen. De bijeenkomst was overweldigend. In de jaren die volgden werd Nederland uit Indonesië verdreven, de Amerikanen door Noord-Korea tegengehouden en de Fransen door de Vietnamezen bij Dien Bien Phu verslagen.

Maar toen begonnen de Amerikanen in Vietnam. Ik herinner me o.a. een actie van het ANJV voor plastic, dat de Amerikaanse napalm zou kunnen tegenhouden, en voor fietsen voor Vietnam, aan welke acties we (ik was inmiddels getrouwd en had twee kinderen) gaven zoveel we konden. Er was een grote demonstratie in Amsterdam, waar de leus "Johnson molenaar" werd gescandeerd. Wie i.p.v. molenaar 'moordenaar' riep, werd gearresteerd.

Onze zoon van 9 had gevraagd: "Waar gaan jullie nou weer voor demonstreren?" Maar toen ik het had uitgelegd deed hij enthousiast mee. Een paar dagen later schreef hij met viltstift op een blaadje uit een schrift:

*de vrede moet ook in Vietnam komen.
Hij is er nog niet geweest. Jonshon moordenaar*

Daarmee is hij in z'n eentje op straat gaan demonstreren! Dat moet in 1966 zijn geweest. Ik heb dat blaadje bewaard.

Toen artsen geld voor medicamenten voor Vietnam gingen inzamelen en het Medisch Comité Nederland-Vietnam werd opgericht hebben we die actie natuurlijk ook direct ondersteund. Mijn schoonmoeder, Coba Veltman, heeft begin jaren 70 nog een paar jaar als vrijwilligster op het kantoor van het MCNV gewerkt (in 1976 is zij overleden). En medische steun blijkt in Vietnam nog steeds hard nodig, dus blijf ik tot mijn dood (ik ben nu 90) doneren. ◀

Gusta Olivier-Vonk

Onze motivatie als donateur van MCNV

Mijn vrouw en ik zijn vanaf het begin donateur van MCNV.

Wij kwamen in 1964 terug uit Duitsland, waar ik acht jaar dienst had gedaan als predikant, op verzoek van Duitse kant maar tegelijk toch ook als een gebaar van verzoening vanuit christelijke inspiratie. Nauwelijks terug in Nederland hoorden en lasen we over de door Amerika met alle menselijk en onmenselijke middelen gevoerde Vietnam-oorlog, met als gevolg: vruchtbare grond voor generaties vergiftigd, miskramen en erger en nogmaals: dat alles onder verantwoordelijkheid van de Verenigde Staten van Amerika, die zich zo graag als behoeders van de christelijke cultuur afficheren. Voor ons, die na in Duitsland volbrachte missie nog hooggestemd naar Nederland terugkeerden, was dit een schokkende ervaring. Het beeld van het – toen nog naamloze – naakte meisje, dat huilend wegholt van haar verwoeste dorp en vandaar in de armen van soldaten (waarvan ze gelukkig niet weet dat het eigenlijk haar vijanden zijn), dat beeld heeft zich toen voorgoed in ons geheugen geprent. Vanuit die schokkende ervaring is onze betrokkenheid bij het werk van het Medisch Comité begonnen en gebleven. Dat wij daarbij met grote interesse de berichtgeving over het werk van de MCNV volgen, is vanzelfsprekend. Liefst zouden we nog eens met een donateursreis meegaan, maar we beseffen dat zo'n reis voor ons, met onze 90 resp. 93 jaren, er toch niet meer in zit. ◀

J. Mettau, Helmond

Kinderen zoals Huy zijn hier welkom!

Nieuw Support Center in Dien Bien Phu voor

Na MCNV's succesvolle bijdrage aan de Support Centers voor inclusief onderwijs aan gehandicapte kinderen in Dak Lak, Phu Yen en Cao Bang begeleiden we nu de bouw van een nieuw centrum voor de provincie Dien Bien. Straks kunnen er 150 kinderen met diverse handicaps terecht en worden ook hun ouders en leraren nauw betrokken bij de zorg voor het kind. Deze winter vragen wij uw bijdrage voor dit bijzondere project. Gun deze kinderen de juiste begeleiding, op een fijne plek waar ze kunnen spelen en leren!

De 8-jarige Ngo Gia Huy is doofstom en heeft een autistische stoornis. Hij woont vlak bij Dien Bien Phu bij zijn oma, de 68-jarige Vu Thi Xuyen. Vijf jaar geleden verliet zijn moeder Huy en zijn zusje omdat zij na haar scheiding geen werk had en niet voor hen kon zorgen. Voor Xuyen is de zorg een zware opgave: "Het gedrag van Huy is onvoorspelbaar, hij huult veel, loopt steeds weg en is ook nog niet zindelijk. Hij is groot en sterk voor zijn leeftijd. Soms bijt hij zijn zusje en hij gooit vaak met spullen, al mijn servies is stuk". Oma Xuyen is tenger gebouwd, ze kan hem fysiek bijna niet meer aan, maar ze is de enige die met hem kan communiceren. Ze legt haar hand op de zijne, hij wijst iets aan en dan weet zij meestal wat hij bedoelt. "Huy mocht een paar keer naar school om te wennen, maar dat ging mis, hij ging andere kinderen slaan en bijten. Ik word steeds ouder, wie zorgt er straks voor hem? Als hij naar school zou kunnen om iets te leren heeft hij later misschien minder hulp nodig. Mijn leven is enorm veranderd, ik heb nooit een vrije dag, ook niet als ik zelf ziek ben". Dorpslerares Le Thi Yen vult aan: "Huy is agressief en kan daarom niet naar onze school. Op mijn school is één ander kind met

kinderen met verschillende handicaps

een beperking, een lichamelijke handicap. Wij hebben helemaal geen ervaring met kinderen met gedragsstoornissen, dus wat kunnen we doen? Als hij naar het Support Center kan, kan hij daarna misschien wel naar een gewone school. Wij krijgen dan ook hulp en leren hoe we met hem moeten omgaan.”

Wat is een Support Center voor inclusief onderwijs?

In Vietnam gaan veel kinderen met een handicap voor een periode van vijf tot tien jaar naar een speciale school (kostschool) en al die tijd komen ze niet thuis. Eenmaal thuis, kunnen de kinderen nergens meer op terugvallen en passen ze niet meer in hun oude omgeving. Gehandicapte kinderen raken door dit systeem alleen maar verder buitengesloten. De aanpak op het Support Center verschilt enorm van de speciale scholen. Zo is er vroeger opsporing en vroegtijdige interventie voor hulp aan kinderen met een handicap tot zes jaar.

“Eerst naar het Support Center, dan naar een gewone school”

De kinderen blijven er maximaal twee jaar, worden voorbereid op terugkeer naar huis en kunnen daarna vaak naar een reguliere school. De leraren en hulpverleners van het centrum onderhouden steeds contact met de omgeving van het kind: ze geven praktische adviezen aan de ouders, leraren en anderen in de eigen omgeving van het kind.

1,2,3... bouwen maar!

In 2005 begonnen we in Dak Lak met het ombouwen van de speciale school voor dove kinderen tot het allereerste Vietnamese Support Center voor kinderen met verschillende stoornissen en aandoeningen. Daarna volgden soortgelijke centra in Phu Yen en Cao Bang, maar in de noordelijkwestelijke provincies was nog niets geregeld op dit gebied. MCNV organiseerde daar in 2015 een workshop voor partners waar we vertelden over onze aanpak in de andere provincies. Dat raakte de juiste snaar, de provincie vroeg MCNV kort daarna

om advies voor de bouw van een Support Center en toen ging het snel. Het Volks Comité bracht het geld voor het centrum bijeen en bouwbedrijf Vin Group stelde een terrein beschikbaar en begon met de bouw, die inmiddels vergevorderd is.

“Onze boodschap: elk kind kan iets leren!”

“We hebben een plan voor de komende vijf jaar”, zegt Nguyen Thi Thanh Thuy, die het project namens MCNV begeleidt. “Wij zorgen voor opleiding van de leraren en we adviseren de stafleden van het centrum. En we brengen alle partners steeds met elkaar in contact, MCNV is de spin in ’t web. We willen starten met dertig tot vijftig kinderen en veertien leraren en daarna willen we nog dertig leraren opleiden. Uiteindelijk kunnen hier 150 kinderen terecht, van baby’s tot tieners, met diverse handicaps en gedragsstoornissen.

het oude en nieuwe gebouw in Dien Bien Phu

De tijd die ervoor nodig is om dit goed van de grond te krijgen, is natuurlijk veel langer dan vijf jaar. Vooral het veranderen van de manier waarop mensen tegen handicaps aankijken, kost veel tijd. Het komt nog steeds voor dat zeer arme mensen hun gehandicapte kind niet meer komen ophalen bij de speciale school omdat ze het niet kunnen voeden en betalen. Als je heel arm bent, ben je alleen bezig met eten en een dak boven je hoofd, maar niet met de beste behandeling van een van je kinderen. Extra probleem is dat de mensen in deze streek niet geloven dat je een gehandicapt kind ook maar iets kunt leren, dus moeten we vaak uitleggen waarom dit centrum zo hard nodig is”, zegt Thuy. ◀

Onze vraag aan u

Thuy: “Mijn speciale vraag aan de Nederlandse donateurs voor steun aan de gehandicapte kinderen in Dien Bien Phu is als volgt.

De leiding van dit centrum in Dien Bien Phu wil heel graag leren van onze eerdere ervaringen met Support Centers in Dak Lak of in Cao Bang, en zou daarom op bezoek willen gaan bij die centers. En de stafleden hebben gevraagd of wij ze nog een tijdje willen begeleiden. Ten derde willen we naast het gebouw graag sportvelden en veilige speeltoestellen voor de kinderen aanleggen.

Dat kunnen we niet voor niks doen. Alles bij elkaar hebben we hiervoor nog 25.000 euro nodig, waarmee we de gehandicapte kinderen de beste support kunnen geven. Wat zou het fijn zijn als de donateurs in Nederland ons willen helpen!”, zegt Thuy

Heel hartelijk dank voor uw (extra) bijdrage!

van Tom column

Tom Fluitsma is donateur van MCNV en sinds 1999 actief vrijwilliger, als redactielid van MCNV Magazine en reis leider van donateursreizen. Hij was al vaak in Vietnam, met en zonder donateurs. Dit jaar schrijft hij voor elk nummer van het magazine over een bijzondere herinnering aan een van de keren dat hij daar was.

De wegkapitein

Ooit gehoord van een wegkapitein? Ik maakte kennis met dit fenomeen tijdens een donateursreis in Vietnam.

Ga met me mee naar de provincie Ben Tre in de Mekongdelta. We zijn daar met de groep reizigers en hebben kennis gemaakt met het microkredietproject van MCNV. Na een presentatie over het project zijn we op bezoek bij de vrouwen die eraan deelnemen. Vol trots ontvangen zij ons en tonen de koe die zij kochten, of het winkeltje dat zij openden, allemaal met een klein krediet. Iedereen is enthousiast over het project, de stemming zit er goed in. Vóór vertrek naar een volgend deel van de reis gaan we hier nog een fietstochtje maken. Alle reizigers zoeken een min of meer bij hun Nederlandse postuur passende Vietnamese fiets uit. Met een gids voorop en een bezemwagen achteraan gaan we op weg. Een vrolijke slinger Nederlandse fietsers op de smalle dorpsweggetjes in het Vietnamese deltalandschap, twee aan twee, gezellig kwebbelend. De lokale bewoners schieten op hun brommers links en rechts voorbij, bij zijweggetjes crossen ze, zonder snelheid te verminderen, dwars door ons peloton.

Tien minuten onderweg, een kruising, we stoppen even. Daar stapt Jaap, tanig, zo te zien goed getraind, van zijn fiets en klimt op een klein heuveltje aan de kant van de weg. "Mensen mag ik even jullie aandacht", roept hij.

De gesprekken verstommen, de fietsers kruipen bij elkaar rond het heuveltje. "Speech, speech...!" roept er een. "Mensen dit kan zo niet, hier komen ongelukken van", zegt Jaap, "Jullie rijden maar zo'n beetje naast elkaar op dit smalle weggetje, zitten te kwebbelen, letten niet op, en ondertussen schieten de Vietnamezen aan alle kanten langs ons heen. In Nederland fiets ik vaak op de racefiets met een groepje maten. We hebben afspraken om te zorgen dat we veilig fietsen en die gaan we hier ook maken." De donateurs, zo te zien allemaal bedaagde toerfietsers, kijken elkaar een beetje giechelend aan; wat gaat dit worden? "Wat we doen", vervolgt Jaap, "is dat ik voorop ga rijden. Wielrenners noemen dat de wegkapitein. Jullie rijden achter mij en letten goed op. Ik roep 'voor' als we iemand gaan inhalen en 'tegen' als er een tegenligger komt, een fiets of een brommer. Wie achteraan rijdt roept 'achter' als er een fietser of brommer achterop komt die ons gaat inhalen. Zo weten we allemaal wat er rondom gebeurt en krijgen we geen brokken".

"Gaan we doen Jaap!" roept iemand en iedereen klimt weer op de fiets. De stoet zet zich in beweging, Jaap voorop. Snel klinkt al een paar keer zijn 'tegen', als er een brommer onze kant uitkomt en de hekkensluiser brult 'achter'. Met deze groep toerfietsers valt het 'peloton' echter al snel in losse groepjes uiteen.

Maar iedereen heeft goed opgelet. Elke fietser aan de kop of de staart van die minigroepjes ziet zichzelf als wegkapitein. Tussen de babbeltjes onderling, die gewoon doorgaan, klinkt voortdurend, als een wat abstract gedicht, het 'voor', 'achter' en 'tegen' door de Mekongdelta, tot grote hilariteit van deze ongeorganiseerde groep fietsers. Aan kop rijdt Jaap, gezagloos als een kapitein aan wal, een meewarige grijns op zijn gezicht, in gedachten verlangend naar zijn gedisciplineerde fietsmaten thuis. ◀

(De namen in deze column zijn verzonden i.v.m. de privacy)

Beste Tom Fluitsma,

Ik las in de MCNV-krant van april 2019 jouw herinnering aan de Mekongdelta waar je een boer ontmoette die varkensmest vergistte tot biogas om mee te kunnen koken. Een leuk artikel waar ik graag nog iets aan wil toevoegen. In 1985 is de Landbouw Universiteit Wageningen in de Mekongdelta begonnen met een experimenteel biogasproject. Het project werd in samenwerking met de Technische Universiteit van Ho Chi Minhstad uitgevoerd in het district Tan Binh, aan de rand van Ho Chi Minhstad. Of de honderdduizenden boeren die nu biogas in Vietnam produceren allemaal 'voortkomen' uit het toen geïntroduceerde idee weet ik natuurlijk niet, maar het is heel leuk om te lezen dat het biogas op zo'n grote schaal wordt toegepast.

Voor zover ik weet was in 1985 dit project het eerste in Vietnam waar de technologie van mestvergisting werd uitgevoerd, of beter, onderzocht. Er werd varkensmest vermengd met ander plantaardig materiaal en dat mengsel werd vergist. Ik meen me te herinneren dat men daar waterhyacinten voor gebruikte.

Het biogasproject had nog een tweede component, afvalwaterzuivering. Hiertoe werd industrieel afvalwater door een vijver geleid met grote hoeveelheden waterhyacinten. Die hyacinten namen gifstoffen op, waaronder zware metalen. De waterplanten werden geoogst en onder andere gebruikt om samen met mest te vergisten. Uiteindelijk hield je natuurlijk een residu over met veel gifstoffen, wat daar mee gebeurde weet ik niet meer. In de jaren 90 kreeg de productie van biogas door vergisting van varkensmest concurrentie van goedkoop gas in flessen. Dat, zoals je schreef, nu toch 10% van de 4 miljoen varkensboeren zelf hun mest vergisten, is voor mij een leuke verrassing.

Het biogasproject heeft geduurd tot 2000. In Wageningen was de drijvende kracht achter het project Joost van Buuren en in Ho Chi Minhstad Lam Minh Triet. Zelf speelde ik toen de rol van coördinator-op-afstand van de universitaire projecten die vanuit Amsterdam, Leiden, Delft en Wageningen in Vietnam werden uitgevoerd.

Interessant is tenslotte dat het project voor een groot deel gefinancierd werd door de Wageningse universiteit, 300.000 gulden in 1985. Die financiering was uniek, want normaliter werd alle universitaire hulp betaald door de minister voor ontwikkelingssamenwerking in Den Haag. Een jaar eerder echter had minister Schoof de meeste universitaire projecten in Vietnam stopgezet vanwege de aanwezigheid van Vietnam in Cambodja. Vietnam had eind 1978 de Rode Khmer verjaagd en was daar met troepen achtergebleven omdat de Rode Khmer zich opnieuw versterkte met behulp van o.a. China en de VS. Andere overwegingen van Vietnam om in Cambodja te blijven, sluit ik niet uit, maar een dreigende terugkeer van de Rode Khmer speelde zeker een belangrijke rol. Nederland stond aan de kant van China en de VS en steunde een internationale boycot van Vietnam. Onze regering erkende zelfs de afgevaardigde van de Rode Khmer in de Verenigde Naties als de officiële vertegenwoordiger van Cambodja...

Behalve Wageningen, financierde ook de Universiteit van Amsterdam verschillende projecten in Vietnam uit eigen middelen. Beide universiteiten hebben tussen 1984 en 2000 in totaal voor een paar miljoen gulden in Vietnam geïnvesteerd. ◀

Peter de Goeje

Zoek de verschillen

Deze foto's van een straatbeeld in een van de dorpen in Nong, in Laos, lijken hetzelfde, maar toch zijn er zeven verschillen. **Kunt u ze vinden?** Stuur uw oplossing per mail naar sietske@mcnv.nl vóór vrijdag 3 januari 2020. Onder de goede inzendingen verloten we een grote afdruk van de foto (30 bij 45 cm).

2019: een mooi jaar met mooie resultaten en nieuwe gezichten

Huyen Thi Hoang

Het jaar is bijna ten einde, een jaar met flink wat veranderingen voor MCNV, tenminste op het kantoor in Amsterdam. Huyen Thi Hoang werd van de zomer benoemd tot directeur-bestuurder, op hetzelfde moment kwam Karin Vlug terug, na een jaar elders gewerkt te hebben.

In Laos zijn twee echt nieuwe gezichten aangetroten: Rebecca Derry is in januari begonnen als Country Director. We zijn heel blij dat ze in 2020 ook aan het hoofd van het Laotiaanse team zal staan. Rebecca werkt aan een ambitieus nieuw programma, een opleiding voor verpleegkundigen, volgens haar een voorwaarde om de gezondheidszorg in Laos echt te verbeteren. In het vorige magazine las u al een interview met Léonie Venroij, programmamanager LEARN.

In Vietnam behaalde de eerste groep van 36 studenten deze zomer hun bachelors-diploma ergotherapie. Zij studeerden af aan de beroepsopleiding voor revalidatietherapeuten, die MCNV startte samen met de universiteiten van Hai Duong en Ho Chi Minh City. Dit project wordt gefinancierd door USAID en door de Stichting Albert en Tilly Waaijer Fonds.

In september startte de eerste bacheloropleiding logopedie, ook een onderdeel van dezelfde beroepsopleiding. Dit deel van het project loopt tot 2022.

Op 1 november ontving Pham Dung, directeur van MCNV in Vietnam, het Certificaat van Verdienste van het volkscomité van de provincie Phu Yen, voor de bijdrage van MCNV aan de ontwikkeling van de provincie. Bij deze gelegenheid werd ook een overeenkomst getekend voor de voortzetting van de projecten ter preventie van ondervoeding bij hele jonge kinderen in de afgelegen bergdorpen in de provincie.

Ook op 1 november bezocht een delegatie van de provincie Quang Tri ons kantoor in Amsterdam. In gezelschap van de Vietnamese ambassadeur in Nederland, mevrouw Ngô Thi Hòa, kwam de net benoemde vicevoorzitter van het volkscomité, Hoang Nam, met ons kennismaken.

Namens alle medewerkers en al onze partners in Vietnam en Laos: onze dank voor uw bijdragen (ruim € 93.000 tot nu toe!) is onverminderd groot. Wij wensen u alle goeds en gezondheid in 2020. ◀

Team Amsterdam

Nalatenschap voor de toekomst van vele families in Laos en Vietnam

In een testament kunt u zelf bepalen hoe uw nalatenschap wordt verdeeld. Het is mogelijk om naast uw kinderen, familieleden en vrienden ook goede doelen zoals MCNV tot uw erfgenaam te benoemen. Er zijn verschillende manieren om een deel van uw nalatenschap voor MCNV in uw testament op te nemen. Dat kan als een geldbedrag, in de vorm van een vast bedrag of een percentage van uw totale nalatenschap. Maar u kunt ook kiezen voor bepaalde, omschreven goederen. Over een verkrijging uit een nalatenschap is erfbelasting verschuldigd. De erfbelasting loopt op van 10 % (partner en kinderen) tot 40 % (overige familieleden en vrienden). Aangezien MCNV geregistreerd staat als goed doel met een ANBI-status, zijn wij géén erfbelasting verschuldigd en komt het hele bedrag ten goede aan de projecten en programma's van MCNV.

Indien u informatie wenst over het opnemen van MCNV in uw testament of over de afwikkeling van een nalatenschap waarin MCNV is opgenomen, neemt u dan contact met ons op. In onze brochure Schenken & Nalaten vindt u alle informatie hierover. Ik stuur u die graag toe.

Uw nalatenschap betekent veel voor de toekomst van de armste mensen in Laos en Vietnam!

Karin Vlug.

Email: kv@mcnv.nl

telefonisch: 06 – 4629 6234

BANH CHUN Kleefrijsttaart

Het Vietnamese nieuwjaar, Tet, is pas eind januari 2020, maar deze hartige nieuwjaarstaart brengt ons vast ook geluk. De taart heeft voor Vietnamese families een belangrijke, religieuze symbolische waarde bij de ceremonie van de jaarwisseling. Elke familie bakt er minstens vijf om de vijf eeuwige wensen te vertegenwoordigen en wij sluiten ons van harte aan bij deze nieuwjaarswensen: vrede, gezondheid, geluk, welvaart en een lang leven!

De rijst

Week de kleefrijst zes uur in koud water met zout. Was en spoel de kleefrijst vervolgens 3 keer. Laat uitlekken.

De sojabonenpuree

Week de sojabonen 2 uur in warm water. Stoom ze gedurende 30 minuten en pureer de bonen met de staafmixer. Was de bieslook, snijd in stukjes en bak ze samen met de sojabonenpuree in een wok in 1 eetlepel olie. Breng op smaak met zout en peper.

De vleesvulling

Meng in een kom de gesnipperde sjalotjes, het varkensgehakt en de nuoc mam. Breng op smaak met peper.

De taart opmaken

Was de bananenbladeren en blancheer ze 1 minuut in kokend water. Dep ze droog. Leg 2 bladeren naast elkaar op de bodem van de vorm, beetje overlappend. Leg er kruislings 2 andere bladeren op en zo verder. Verdeel op deze 'taartbodem' een laagje rijst, daarop een laagje sojabonenpuree en een laagje van het aangemaakte varkensgehakt. Herhaal deze handeling: een laagje rijst, een laagje puree, een laagje vlees. Eindig met een laag rijst en dek af met een bananenblad. Zorg dat de taart mooi vierkant is en houd hem met bamboedraadjes in model; trek de draadjes strak aan.

Wikkel 2 lagen plasticfolie om de taart.

De taart koken

Gaar de taart 12 uur in kokend water op hoog vuur; voeg naarmate het water verdampt kokend water toe. Laat de taart uitlekken, leg hem op een bord en leg er een gewicht op, bijvoorbeeld een dik boek, laat de taart 1 nacht op kamertemperatuur rusten.

Eet de taart koud. Traditiegetrouw wordt de taart met bamboedraadjes in stukken gesneden.

Vorbereidingstijd: 1 uur

Weektijd: 6 uur

Stoomtijd: 30 minuten

Kooktijd: 12 uur

Rusttijd: 1 nacht

Voor 6 personen

Oosterse ingrediënten

1 kg kleefrijst

1 eetlepel nuoc mam

Ongeveer 10 bananenbladeren

(hoeveelheid afhankelijk van grootte)

Bamboetouwjes

Verse ingrediënten

400 gram sojabonen

400 gram varkensgehakt

2 sjalotjes

1 bosje bieslook

Overige ingrediënten

1 theelepel zout

1 theelepel peper

Zonnebloemolie

Vierkante bakvorm van 20 cm

Met de aankoop van deze kalender steunt u de MCNV-projecten in Vietnam en Laos. Heel hartelijk dank!

1 kalender: € 13,75
2 exemplaren: € 25,50
3 exemplaren: € 37,45

inclusief verzendkosten

Bestellen kan door het bedrag over te maken op:
NL07INGB0001706415
f.n.v. MCNV te Amsterdam,
o.v.v. Kalender 2020

Colofon

MCNV verleent medische hulp aan de bevolking van Vietnam en Laos. Het legt verantwoording af over de besteding van gelden en geeft informatie over recente ontwikkelingen in Vietnam en Laos.

Giften

(ING) NL16 INGB 0001090400

(Triodos) NL90 TRIO 0338 5367 60

RSIN 002856475

Redactie

Willem Eikelboom, Tom Fluitsma, Ab Stokvis,
Saskia Stevens, Karin Vlug

Eindredactie

Sietske de Haan

Ontwerp en opmaak

Detline, Amsterdam

Redactieadres

Weteringschans 32,
1017 SH Amsterdam.
telefoon [020] 627 04 11
e-mail: redactie@mcnv.nl

